

Sygnatura akt VIII GC 53/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leon Miroszewski

Protokolant: Joanna Drobińska

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w P.

przeciwko (...) Przedsiębiorstwo Usług Budowlanych (...) spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości układowej z siedzibą w S.

o zapłatę

utrzymuje w mocy nakaz zapłaty z dnia 9 kwietnia 2013 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygnaturze IX GNC 1065/12, w całości.

Sygnatura akt VIII GC 53/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko pozwanej (...) Przedsiębiorstwo Usług Budowlanych spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zapłatę kwoty 3.043.749,65 złotych ustawowymi odsetkami od kwot: 506.868,50 złotych od dnia 30 kwietnia 2012 roku, 944.215,65 złotych od dnia 9 czerwca 2012 roku, 1.592.665,50 złotych od dnia 1 lipca 2012 roku. Domagała się również zasądzenia od pozwanej kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka powołała się na umowę o roboty budowlane z dnia 1 czerwca 2011 roku, którą zawarła z pozwaną jako podwykonawca, w ramach inwestycji w ramach inwestycji pod nazwą „Budowa infrastruktury wodociągowej i elektroenergetycznej dla otworu studziennego B-5 na terenie ujęcia wody B. oraz przebudowa i rozbudowa stacji uzdatniania i ujęcia wody Bitwy pod P. w S.”, zgodnie z którą wynagrodzenie zostało ustalone na kwotę 3.150.000 netto +VAT (3.874.500 złotych brutto). Przedstawiła faktury, z których wynikając kwoty składające się na dochodzoną należność, przy uwzględnieniu zapłaty przez pozwaną kwoty 800.000 złotych. Podniosła, że faktury zostały odebrane przez prezesa zarządu pozwanej bez zastrzeżeń. W sprawie potwierdzenia wykonania robót powódka powołała się na protokół odbioru bez zastrzeżeń, z dnia 30 maja 2012 roku. Stwierdziła, że wezwanie pozwanej do zapłaty dochodzonej kwoty pozostało bez odpowiedzi. Powódka zwracała się też bezskutecznie o zapłatę do inwestora (...) sp. z o.o. z siedzibą w S..

Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie IX GNc 1065/12 wydał w dniu 9 kwietnia 2013 roku nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym uwzględnił powództwo w całości oraz zasądził kwotę 25.000 złotych tytułem kosztów sądowych i kwotę 7.217 złotych tytułem ko umowie kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana w określonym terminie skutecznie wniosła zarzuty do nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. Podniosła, że prezes zarządu pozwanej potwierdził jedynie otrzymanie dwóch spośród faktur wymienionych w pozwie, to zaś nie może być traktowane jako uznanie roszczenia. Dodała, że powódka nie wykonała części zobowiązania oraz nie usunęła wad i usterek. Co do faktur podniosła także, że pozwana nigdy nie otrzymała faktury na kwotę 1.592.665,50 złotych brutto. Faktura ta nie została odebrana przez prezesa zarządu pozwanej, lecz przez A. W.. Niezależnie od powyższego pozwana stwierdziła, że roszczenie powódki w rzeczywistości nie istnieje, albowiem powódka nie dopełnia procedury odbiorowej przewidzianej w umowie, a w szczególności nie przedłożyła pozwanej wniosku o dokonanie odbioru końcowego zadania. Według pozwanej protokół odbioru, na który powołała się powódka, został sporządzony przez nieuprawnione osoby, w sposób sprzeczny z umową stron, a przy tym nie był zgodny z prawdą, albowiem powódka wykonała swoje zobowiązanie w sposób nienależyty poprzez wykonanie prac w sposób wadliwy oraz niewykonanie części prac.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 11 lipca 2013 roku, XII GU 65/13, została ogłoszona upadłość pozwanej z możliwością zawarcia układu. Pozostawiono zarząd własny upadłego. Nadzorca sądowy nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Stan faktyczny i wskazanie dowodów

Pozwana, określona jako generalny wykonawca lub zamawiający, zawarła z powódką jako wykonawcą umowę z dnia 1 czerwca 2011 roku, nr (...), o wykonanie wszelkich przewidzianych dokumentacją, a także koniecznych do wykonania robót w ramach inwestycji „Budowa infrastruktury wodociągowej i elektroenergetycznej dla otworu studziennego B-5 na terenie ujęcia wody B. oraz przebudowa i rozbudowa stacji uzdatniania i ujęcia wody Bitwy pod P. w S.”, a więc instalacji wody surowej i wody płuczącej z urządzeniami, instalacji napowietrzania z urządzeniami, wyposażenia chlorowni z instalacją dozowania i urządzeniami, instalacji wody uzdatnionej z urządzeniami, instalacji odprowadzania wód popłuczyn z urządzeniami, lampy UV, pompowni. Z zakresu robót wyłączono wykonanie dokumentacji powykonawczej oraz przejścia instalacji pod ławami budynku SUW. Wynagrodzenie ryczałtowe uzgodniono na kwotę 3.125.000 netto i wskazano na stawkę VAT w wysokości 23%. Jako przedstawiciel pozwanej wskazany został kierownik budowy A. W.. Zgodnie z § 9 umowy przewidziano protokoły robót ulegających zakryciu lub zanikaniu, odbiory częściowe, odbiór końcowy oraz odbiór pogwarancyjny. Wykonawca miał zgłaszać gotowość do odbioru robót. Przewidziano, że poszczególne zadania będą uznane za odebrane na podstawie zatwierdzonego przez generalnego wykonawcę protokołu końcowego danego zadania, podpisanego przez członków komisji odbiorowej bez uwag. W ciągu 5 dni po otrzymaniu protokołu odbioru robót generalny wykonawca potwierdzać miał kwotę należną wykonawcy z odpowiednim komentarzem. Podstawą wystawienia przejściowych faktur VAT miały być zatwierdzone przez generalnego wykonawcę protokoły odbioru robót. Podstawę do wystawienia faktury końcowej miało być stanowisko podpisane przez generalnego wykonawcę w postaci końcowego świadectwa płatności z rozliczeniem końcowym. Zgodnie z aneksem nr (...) z dnia 27 września 2011 roku do wymienionej umowy termin zakończenia robót ustalono na dzień 30 czerwca 2012 roku.

Zawarcie umowy zostało poprzedzone pismem pozwanej, nazwanym (...), w który pozwana powołała się na wcześniejsze ustalenia dotyczące powierzenia powódcie wykonania i montażu urządzeń do procesu uzdatniania wody, to jest wskazane w kosztorysie pozycje technologii: instalacja wody surowej i wody płuczącej z urządzeniami, instalacja napowietrzania z urządzeniami, wyposażenie chlorowni z instalacją dozowania i urządzeniami, instalacja wody czystej z urządzeniami, instalacja odprowadzania wód popłucznych z urządzeniami, lampy UV, pompownia. W tym piśmie jako termin zakończenia robót wskazano dzień 19 maja 2011 roku oraz wynagrodzenie w kwocie 3.150.000 złotych netto plus należny podatek VAT.

Dowody: - umowa z dnia 1 czerwca 2011 z załącznikiem nr 1 i aneksem nr (...)

(k. 25-43),

- zlecenie z dnia 18 maja 2011 (k. 24)..

W dniu 30 maja 2012 roku dokonano odbioru robót na podstawie umowy z dnia 1 czerwca 2011 roku, nr (...). Komisję odbiorową tworzyli: A. W. – kierownik budowy i przedstawiciel generalnego wykonawcy, P. K. (1) – przedstawiciel wykonawcy. Stwierdzono, że następujące roboty:

- instalacja wody surowej i wody płuczącej z urządzeniami
- instalacje napowietrzania z urządzeniami, łącznie z instalacją sterującą przepustnicą z napędem pneumatycznym
- wyposażenie chlorowni z instalacją dozowania urządzeniami
- instalacje wody uzdatnionej z urządzeniami
- instalacje odprowadzania wód popłucznych z urządzeniami
- lampy UV
- pompownie
- stacja dozowania polielektrolitu
- armatura kontrolno-pomiarowa

zostały wykonane w całości, zgodnie z umową i dokumentacją. Komisja nie stwierdziła żadnych usterek w wykonawstwie. Stwierdzono, że roboty zostały zakończone w dniu 30 maja 2012 roku. Na podstawie powyższej oceny komisja uznała roboty za odebrane i gotowe do przekazania do użytku. Wskazano, że wykonawca złoży fakturę VAT w ciągu 14 dni. Ogólny koszt robót wykonanych i rozliczanych protokołem został ustalony na 3.125.000,00 złotych netto plus podatek VAT.

Dowód: Protokół odbioru z dnia 30 maja 2012 (k. 44).

Powódka wystawiła pozwanej następujące faktury: nr (...)/(...) z dnia 30 marca 2012 roku na kwotę 1.306.868,85 złotych brutto z terminem zapłaty do dnia 29 kwietnia 2012 roku; nr (...) z dnia 9 maja 2012 roku na kwotę 944.215,66 złotych brutto z terminem zapłaty do dnia 8 czerwca 2012 roku; nr (...) z dnia 31 maja 2012 roku na kwotę 1.592.665,50 złotych brutto z terminem zapłaty do dnia 30 czerwca 2012 roku. Pozwana zapłaciła powódce kwotę 800.000 złotych przelewem z dnia 24 kwietnia 2012 roku wskazując jako tytuł: „faktura nr (...)fvW część”.

Dowody: - faktury VAT wystawione przez powódkę pozwanej (k. 45-47);

- dowód przelewu kwoty 800.000 złotych (k. 48) .

Pismem z dnia 23 lipca 2012 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 3.043.750 złotych z należnymi odsetkami za roboty na podstawie umowy z dnia 1 czerwca 2011 roku, nr (...). Pismem z dnia 20 sierpnia 2012 roku powódka zawiadomiła inwestora – (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. o braku zapłaty przez pozwaną wyżej wymienionej kwoty za roboty powódki, jako podwykonawcy, nadto wezwała inwestora do zaspokojenia tej należności na podstawie art. 647¹ § 5 k.c.

Dowody: Wezwania do zapłaty (k. 49-52).

Pozwana pismem datowanym na dzień 22 marca 2013 roku, wysłanym w dniu 27 marca 2013 roku, wezwała powódkę do niezwłocznego zakończenia następujących robót wynikających z umowy nr (...) z dnia 1 czerwca 2011 roku: montaż sond oraz uruchomienie i kalibracja analityki, montaż oraz podłączenie do źródła zasilania czujnika osadu w zbiorniku popłuczyn, uruchomienie chlorowni, przeprowadzenie procedury zatwierdzenia wniosku materiałowego na stację dozowania polielektrolitu oraz montaż przedmiotowego urządzenia po uzyskaniu stosownego zatwierdzenia, modyfikacja zestawów pompowych w celu dostosowania ich do wymogów założonych w dokumentacji projektowej. Wskazała, że dokończenie prac winno nastąpić nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Nadto w tym piśmie oświadczyła, że nie uznaje za ważny i skuteczny protokołu odbioru z dnia 31 maja 2012 roku, albowiem został on dokonany w sposób sprzeczny z postanowieniami § 9 umowy stron, a podpisujące go osoby dokonały poświadczenia nieprawdy.

Dowód: pismo pozwanej do powódki datowane na dzień 22 marca 2013 (k. 135-137).

Oprócz protokołu końcowego dokonywano też odbiorów częściowych dokumentowanych na drukach stosowanych przez pozwaną jako „Przejęciowe świadectwa płatności”. Stawały się one podstawami wystawiania faktur częściowych. Niezależnie od tego wystawienie faktur było poprzedzane uzgodnieniami dokonywanymi przez zarządy powódki i pozwanej. Odbiorów faktur powódki dokonywali: prezes zarządu pozwanej M. K. albo kierownik budowy z ramienia pozwanej, jako generalnego wykonawcy, A. W.. Jeżeli potwierdzenia zakresu wykonania prac przez powódkę dokonywał A. W., to czynił to po uzgodnieniu z prezesem zarządu pozwanej M. K., niekiedy na jego polecenie. A. W. podpisywał też świadectwa płatności poprzedzające odbiór końcowy. Podpisane dokumenty były odbierane przez prezesa zarządu pozwanej M. K. z biura budowy zajmowanego przez generalnego wykonawcę na terenie prowadzonych robót w S.. Pozwanej zależało na dokonaniu końcowego odbioru robót powódki mimo tylko ustnego zgłoszenia gotowości powódki do odbioru bowiem chodziło pozwanej o to, żeby wobec przekroczenia terminu wynikającego z umowy z inwestorem sprzedać inwestorowi zakres zainstalowanych i wdrożonych technologii. Wraz z dokonaniem odbioru prac powódki ten sam zakres został odebrany przez inwestora.

Dowody: - przejściowe świadectwa płatności nr 1, 2, 3 (k. 339-344)

- zeznania świadków: P. K. (2) (rozprawa w dniu

28 sierpnia 2015 roku – k. 358-362, 364), A. W. (rozprawa

przed Sądem Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w dniu

3 czerwca 2016 roku (k. 427-429, 435-445),

- przesłuchanie powódki (rozprawa w dniu 2 grudnia 2016 roku –

k. 477-478, 480).

Ocena dowodów

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów oraz z zeznań świadków P. K. (2) i A. W. oraz przesłuchania stron, z pominięciem jednak przesłuchania pozwanej, wobec jej niestawiennictwa na wezwanie celem przesłuchania. Zrealizowano rygor w postaci pominięcia dowodu z przesłuchania pozwanej.

Najistotniejsze ustalenia – stanowiące podstawę do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 kwietnia 2015 r., zostały poczynione w oparciu o przedłożoną przez powódkę umowę z dnia 1 czerwca 2011 roku z załącznikiem nr 1 i zawartym do niej aneksem nr (...), poprzedzonej zleceniem z dnia 18 maja 2011 roku, protokół odbioru wykonanych robót z dnia 30 maja 2012 r., faktury VAT nr (...)/fvW, nr (...), nr 015/05/12/fvW, zawierające podpisy osób upoważnionych zgodnie z umową z dnia 1 czerwca 2011 roku do czynności w ramach umowy pomiędzy stronami, a więc prezesa zarządu M. K. i kierownika budowy A. W., dowód zapłaty przez pozwaną kwoty 800.000

złotych z dnia 24 kwietnia 2012 roku jako częściowej z faktury nr (...)/fvW. Dokumenty te zostały uzupełnione przedstawionymi w toku rozprawy prowadzonej na skutek zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2013 roku przez powódkę przejściowymi świadectwami płatności nr 1, 2 i 3.

Dowody te dokumentują treść umowy, przede wszystkim w zakresie jej przedmiotu, terminu wykonania umowy, wysokości wynagrodzenia, procedury odbiorów i płatności wynagrodzenia. Pomiędzy stronami nie było sporu co do tych treści. Nie było też kwestionowane, że 2 spośród 3 faktur przedstawionych przez powódkę podpisał prezes zarządu pozwanej. Jedynie co do trzeciej, nr 015/05/12/fvW, pozwana zarzuciła, że A. W., który tą fakturę podpisał, nie był upoważniony do reprezentacji pozwanej w zakresie spraw skutkujących powstaniem zobowiązań finansowych, w tym do reprezentacji biernej. Zarzut ten dotyczył też protokołu odbioru z dnia 31 maja 2012 roku. Problem ten należy do sfery oceny prawnej, toteż zostanie omówiony niżej, podobnie jak sprawa procedury odbiorowej i konsekwencji jej ewentualnego niezachowania.

Trzeba jednak w tym miejscu stwierdzić, że co do upoważnienia A. W. do podejmowania czynności w ramach realizacji umowy pomiędzy stronami przeprowadzony został dowód z zeznań tego świadka. Nie sposób odmówić tym zeznaniom wiary, skoro korespondują one – co do zakresu kompetencji tej osoby – z treścią umowy stron. Nie budzi więc wątpliwości, że A. W. realizował upoważnienie, które zostało wskazane wprost w tej umowie (§ 3). Nie ma też podstaw do podważenia relacji tego świadka na temat stosowanych procedur przyjmowania poszczególnych części robót powódki w toku realizacji powołanej umowy, a także udziału w tych czynnościach i wiedzy o ich dokonywaniu przez prezesa zarządu pozwanej M. K.. Powyższe nie zostało zaprzeczone przez świadka P. K. (2), który co prawda zeznał, że wie o kierowanych do powódki zastrzeżeniach co do wykonania przez nią przedmiotu umowy, ale nie potrafił tych zastrzeżeń sprecyzować ani umiejscowić w czasie. Należy w tym miejscu dodać, że nie doszło do przesłuchania strony pozwanej, jednak wynikało to z jej własnego wyboru – nikt z reprezentantów pozwanej nie stawiał się na rozprawę mimo wezwania celem przesłuchania, opatrzonego rygorem pominięcia dowodu.

Wracając do rzekomych zastrzeżeń pozwanej co do jakości i kompletności robót powódki, pozwana przedstawiła dowód z pisma, które wystosowała do powódki już po wniesieniu pozwu przez pozwaną. Co prawda nie ma pewności co do wiedzy pozwanej o złożeniu pozwu przez powódkę w niniejszej sprawie, natomiast jej pismo zostało wystosowane po prawie 10 miesiącach od daty odbioru, na który powołała się powódka, jak też od umownego terminu zakończenia robót. Wobec takiego odstępu czasowego od dnia wzmiankowanego odbioru nie sposób przyjąć, że powódka faktycznie dopuściła się niewykonania całości umowy pomiędzy stronami, zwłaszcza że pozwana twierdziła na rozprawie w dniu 24 stycznia 2017 roku, że roboty zostały dokończone przez inny bliżej niesprecyzowany podmiot. Będzie jeszcze o tym mowa niżej.

Należało pominąć wnioski powódki w zakresie zeznań innych wnioskowanych przez nią świadków, dokumentu w postaci dziennika budowy oraz wezwania biegłego. Podstawą prawną tego pominięcia jest art. 217 § 3 k.p.c. Wobec rozkładu ciężaru dowodów w postępowaniu prowadzonym na skutek zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wynikającego z dyspozycji art. 493 § 1 k.p.c., nie było potrzeby prowadzenia postępowania w sprawie udowodnienia tego, co już powódka udowodniła dokumentami załączonymi do pozwu, czego wyrazem było wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 kwietnia 2013 roku, w sytuacji gdy pozwana nie przeciwstawiła temu skutecznie dowodów, które podważyłyby dokumenty będące podstawą wydania tego nakazu.

Z kolei w sprawie wniosku dowodowego pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa i hydrotechniki „w celu ustalenia zakresu prac wykonanych przez powódkę” trzeba zauważyć, że dowód ten miał w istocie służyć uzupełnieniu twierdzeń strony o faktach, co nie uzasadnia jego przeprowadzenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2012 roku, I CSK 200/11). Dowód z opinii biegłego ma służyć ustaleniu, czy fakty wskazane przez stronę, która ten dowód wnioskuje, miały miejsce. Tymczasem strona pozwana nie przytoczyła żadnych twierdzeń w sprawie zakresu robót wykonanych przez powódkę, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że nie był to zakres wskazany w protokole odbioru z dnia 31 maja 2012 roku.

Niezależnie od powyższego pozwana nie wskazała danych, które mogłyby być podane badaniu przez biegłego. Pozwana twierdziła, że zakres obowiązujący powódkę został dokończony przez inny podmiot, a więc inwestycja została zakończona. Jednocześnie stwierdziła, że odróżnienie robót wykonanych przez powódkę od robót rzekomo wykonanych przez inny podmiot, będzie możliwe poprzez identyfikację oznaczeń urządzeń zainstalowanych w toku robót. Przyznała jednakże, że nie ma dokumentów wskazujących, jakie marki urządzeń były wykorzystywane przez powódkę, a jakie przez kolejnego wykonawcę (k. 508). Powyższe przesądza o bezcelowości tego dowodu, tym razem więc jego przeprowadzenie skutkowałoby jedynie przedłużeniem postępowania (art. 217 § 3 k.p.c.).

Ocena prawna

Podstawę prawną powództwa stanowił art. 647 k.c. Strony zawarły umowę o roboty budowlane, a powódka, jako wykonawca (podwykonawca w stosunku do inwestora), domagał się wynagrodzenia za te roboty od pozwanej, jako zamawiającego (generalnego wykonawcy w stosunku do inwestora). Z twierdzeń powódki wynikało, że pozwana dokonała odebrania robót. Powyższe skutkowało wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwana twierdziła, że odbiór, na który powołała się powódka, nie został przeprowadzony po wyczerpaniu procedury przewidzianej umową. Faktycznie, zgodnie z § 9 umowy stron określono procedurę odbiorową, której przeprowadzenie zostało uzależnione od zgłoszenia przez powódkę gotowości do odbioru (ust. 2). Dalej jest mowa w tej regulacji o tym, że po wykonaniu robót wykonawca winien niezwłocznie złożyć generalnemu wykonawcy wniosek o dokonania odbioru końcowego (ust. 5), co miałyby skutkować powołaniem komisji odbiorowej. Dokonując oceny tych postanowień należy stwierdzić, że wymagane przytoczoną procedurą czynności nie zostały obwarowane zachowaniem szczególnej formy. Ponieważ pozwana miała na stałe swoich przedstawicieli na budowie, a nierzadko przybywał na jej teren prezes zarządu pozwanej, to dokonanie wymaganych zgłoszeń mogło nastąpić poprzez bezpośrednie kontakty przedstawicieli stron.

Niezależnie od powyższego istotne jest, że pozwana przystąpiła do odbioru końcowego (dokonywała też wcześniej odbiorów częściowych), toteż uznała, że powódka wyraziła swoją gotowość do odbioru a więc zaanonsowała zakończenie robót.

W sprawie zarzutów co do braku należytej reprezentacji pozwanej należy zauważyć, że dokonanie odbioru, czy też akceptacja faktury, nie są oświadczeniami woli. Są to zawiadomienia o potwierdzeniu faktów, które wynikają z wymienionych dokumentów, które w ten sposób zostały podpisane. Tym samym nie ma podstaw do podważania znaczenia tych czynności argumentem o nienależytej reprezentacji. Takiego potwierdzenia faktów może dokonać (i zwykle dokonuje) osoba zwykle zajmująca się prowadzeniem tego typu spraw – w tym wypadku kierownik budowy. Należy nadto powtórzyć, że A. W., który podpisał jedną z faktur oraz dokonał odbioru końcowego, był, jako kierownik budowy, wskazany w umowie stron jako przedstawiciel pozwanej wobec powódki.

W sprawie podważania wykonania przez powódkę robót objętych umową stron należy powtórzyć, że o wykazaniu powyższego nie może świadczyć powołanie się pozwanej na jej pismo, już po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie, prawie 10 miesięcy po dokonaniu odbioru robót powódki. Pozwana nie przedstawiła na tą okoliczność żadnych dowodów, np. w postaci dokumentów obejmujących przebieg procesu budowlanego (choćby dziennika budowy). Prowadzeniu inwestycji budowlanej zwykle towarzyszy jej dokumentowanie (oprócz prowadzenia dziennika budowy, często dokumentowanie narad w trakcie budowy). Pozwana nie powołała się na żadne takie dowody, a zeznania zawnioskowanego przez pozwaną świadka nie potwierdziły zarzutów pozwanej, nota bene niezwykle ogólnikowych. Niezależnie od tego, o ile roboty powódki dotknięte były wadami, to umowa stron przewidywała procedurę ich usuwania. Choćby powódka nie wykonała obowiązków przewidzianych tą procedurą, do czego jednak nie ma podstaw, to pozwana nie przedstawiła w związku z tym żadnych roszczeń ani wierzytelności do potrącenia. Nie powołała się też na przepisy o rękojmi za wady, a więc nie korzystała z tego uprawnienia. Oczywiście nawet gdyby pozwana przedstawiła zarzut potrącenia, to jego skuteczność warunkowana by była spełnieniem wymogu, o którym mowa w art. 493 § 3 k.p.c., o czym – jak już wskazano – nie może być mowy.

Wobec powyższego podniesione przez pozwaną zarzuty okazały się niezasadne. W związku z tym, na podstawie art. 496 k.p.c. należało utrzymać w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 kwietnia 2013 roku, wydany w sprawie IX GNc 1065/12 w całości, o czym orzeczono w sentencji.

Leon Miroszewski